

ZDĚNĚK K. SLABÝ

ILUSTRACE
BARBARA I. WAGNER

O MUŽÍČKOVĚ KTERÝ ZASTAVIL PRAŽSKÝ ORLOJ

bambóok

bambôok

ZDĚNĚK K. SLABÝ

ILUSTRACE
BARBARA I. WAGNER

O MUŽÍČKOVĚ KTERÝ ZASTAVIL PRAŽSKÝ ORLOJ

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.

Zdeněk K. Slabý

O MUŽÍČKOVÍ, KTERÝ ZASTAVIL PRAŽSKÝ ORLOJ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5934. publikaci

Ilustrovala Barbara Issa Wagner (www.artwagnerova.cz)

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1. v nakladatelství Grada Publishing, 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2015

© Zdeněk K. Slabý, 2015

Cover Illustration © Barbara Issa Wagner

ISBN 978-80-247-9873-8 (ePub)

ISBN 978-80-247-9872-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-5583-0 (print)

O MUŽÍČKOVĚ, KTERÝ ZASTAVIL PRAŽSKÝ ORLOJ

V jednom podloubí v zastrčené uličce na Starém Městě pražském byl malý krámeček. Ale už léta v něm nikdo nic neprodával ani nekupoval. Krám byl zavřený a prázdný. A podloubí bylo tiché. Vážným krokem tu procházeli důchodci s dýchavičnými jezevčíky, rychle tudy proběhly děti, někdy zahrčel pod klenbou vozík se zeleninou nebo s ovocem, které vezl zelinář na Havelský trh.

A přece ten krámeček nebyl dočista pustý. Usadil se v něm mužíček a nikdo o něm nic nevěděl – ani to, jak se jmenuje. Nedivte se.

Mužíček se s nikým nestýkal, žádného člověka nikdy neoslovil, nic od blízkých ani vzdálenějších sousedů nechtěl.

Mužíček byl staromódně oblečený, nosil proužkovaný žaket, na hlavě míval černou buřinku, opíral se o rukojeť dlouhého černého deštníku.

OBCHÜDEK

A za tmavých večerů sedával hned za otevřenými dveřmi krámku a pokuřoval ze své pěnovky.

Kolik mu bylo let? Snad čtyřicet, snad sto, snad ještě víc – u takových mužíčků se věk dost dobře nerozpozná. Jestli to náhodou nebyl trpaslík? Nebo skřítek? Ale kdepak, mužíček je prostě mužíček.

Nikdo si nevšiml, kdy se do opuštěného krámku nastěhoval, nikdo netušil, odkud přišel. Dospělí ho snadno přehlédli, protože byl tak malý, ale děti, ty o něm věděly. Uctivě ho zdravily, a když přešel kolem nich, šuškały si, že se do Prahy přistěhoval odněkud zdaleka a že má určitě něco za lubem. Proč by jinak bydlel právě tady?

Mužíček se rád procházel po Praze, ale jenom po Starém Městě. Nebo po Malé Straně. Do novějších čtvrtí nechodil, bylo tam moc lidí, moc aut, moc spěchu a moc hluku.

Nejraději krácel úzkými uličkami, průchody a dvorky, kam zabloudilo jen málo cizinců. Nebo přešel Karlův most a posadil se na lavičku v parku na Kampě. A díval se na Vltavu, která šuměla

a drnkala na hřebínek jezu. Tady někdy vydržel až do pozdního večera, kdy se modř hladiny řeky spojila s modří oblohy. Sedával tu, dokud měsíc nepotkal hvězdy.

Ať šel kamkoli, nikdy se neopomněl zastavit před starožitnickým obchodem poblíž Betlémského náměstí. Měl snad zálibu ve starodávných koflíčcích nebo v historických zbraních? Ba ne, v těch jeho pravidelných návštěvách vězelo něco docela jiného. Za výlohou obchodu totiž stála porcelánová panenka Labutěnka, stála tam smutně a bez pohnutí.

Mužiček stanul jako obvykle před výkladem, objal panenku něžným pohledem a tiše jí říkal: „Jste nejkrásnější ze všech porcelánových dívek, Labutěnko. Až vyhraju na los, který jsem si minulý týden koupil, vyplatím vás a odjedeme spolu k moři. Máte ráda moře?“

Panenka neodpovídala. Dívala se na mužička i nedívala a její modré oči neprozrazovaly, zda s jeho návrhem souhlasí.

A nikdo nevěděl, proč vlastně se mužiček den co den zastavuje před starožitnictvím a proč tam vždycky tak dlouho otálí.

Vlastně přece. Hromotluk Anciáš, který vládl všem věcem v obchodu, ho pokaždé pozoroval

se zlomyslným úsměškem. Neměl toho moc na práci, protože jen málokdo zavítal dovnitř, aby si něco koupil. Lidé neměli čas na staré věci, raději sháněli nové a ještě novější, které jim nabízely reklamy.

Ale mužiček hromotluka neviděl, nevšiml si jeho pošklebku, neboť vnitřek obchodu byl potměnlý a do výšky mužíčkovy buřinky jej zahrazovalo matové sklo.

Až jednou. Mužiček opět postával před výlohou a šeptal panence: „Tentokrát mi to zase nevyšlo, nic jsem nevyhrál, Labutěnko. Ale mám nový los. Uvidíte, že se na nás usměje štěstí. Až budu mít dost peněz, vykoupím vás z vašeho zaskleného vězení a odjedeme spolu do hor. Máte ráda hory?“

Paněnka neodpovídala. Jenže ze dveří vyšel hromotluk a založil si ruce v bok.

„Co mi tady věčně okouníte?“ řekl hádavě.
„Chcete snad vyloupit můj obchod?“

„Ani nápad,“ ujišťoval ho mužiček. „Jak bych se mohl něčeho takového opovážit? Nejsem zloděj, jsem spořádaný člověk. Jenom se mi líbí... líbí se mi některé věci, které máte vystaveny ve výloze...“

„Tak si je kupte, nebo odtud zmizte!“ zvýšil hromotluk hlas a pokročil k mužíčkově, jako by ho chtěl vyprovodit pěstmi. „Ať už vás tu nevidím!“

Jestli vás ještě jednou přistihnu, jak civíte do výkladu, zavolám policii.“

Mužiček smutně odcházel. A hromotluk bez meškání vyměnil cedulku s cenou, která ležela vedle porcelánové panenky. Labutěnka od této chvíle stála dvojnásobek.

Byl Anciáš zlý člověk? Kdyby se všechno v životě dalo tak přesně odhadnout jako ve starých pohádkách...

Každopádně nevražil na mužička, protože i jemu se líbila panenka Labutěnka. Obával se, že jednoho dne ten skrček vstoupí dovnitř, vysází na pult peníze a Labutěnku si odnese. Zdálo se mu, že mu ji bere už svými pohledy a tichým dvořením. Proto ho chtěl zastrašit a proto tak nadsadil panenčinu cenu.

Ovšem náš mužiček se k výkladní skříni navrátil hned druhý den. Jen ať si hromotluk přivede strážníka, myslel si vzdorně, nedělám přece nic špatného. Nikdo mi nemůže zakázat tu krátkou chvíli před výlohou, žádný strážník na světě mě nemůže uvrhnout do vězení za to, že se mi líbí Labutěnka.

STAROŽITNICTVÍ

STAROŽITNICTVÍ

Trochu se ulekl, když spatřil novou sumu vedle porcelánové panenky. Ale pak se upokojil a Labutěnku oslovil: „Co jsou peníze proti vaší kráse, má nejdražší? Kdybych měl milion korun, rád bych je za vás dal, abych vás konečně vysvobodil z toho skleněného žaláře. Až bude příští tah loterie, určitě vyhraju. Potom spolu odcestujeme někam do hlubokých lesů. Máte ráda lesy?“

Panenka neodpovídala, avšak její modré oči se trošilinku zatřpytily. Nebo to po nich jenom sklouzl odraz slunečního paprsku? Zato hromotluk za matovým sklem si zlostně hryzl knír.

Když pak mužíček odešel, uchopil hromotluk Labutěnku a postavil ji do prostorné skříně uvnitř starožitnictví. Místo ní dal do výkladu porcelánovou labuť.

„Tak,“ usmál se křivě, „teď má po námluvách. Může své lichočky vykládat leda labuti.“

Panenka neprotestovala. Pouze její modré oči se na zlomek vteřiny zamžily, jako by jí něčeho přišlo líto. A tentokrát na tom sluneční paprsek neměl nejmenší vinu.

Proměnila se snad Labutěnka v labuť? uvažoval
příští odpoledne mužíček a srdce se mu rozbušilo
jako zvon. Potom vzhlédl nad matové sklo a zachytil
Anciášův uštěpačný pohled.

Pochopil: hromotluk už mu nechce dopřát ani
letný pohled na panenku. A porozuměl, že ji nikdy
nedostane, i kdyby v příštím tahu loterie nakrásně
vyhrál první cenu. Vládce starožitnictví mu bude
licoměrně tvrdit, že panenka je prodaná nebo aspoň
zamluvená.

Bylo mu teskno až k pláči.

Vlastně jsem nikdy nebyl šťastný, litoval se.
Léta a léta jsem žil sám jako kůl v plotě. Ani přítele
jsem neměl, s nikým jsem se nestýkal. Divím se,
že jsem se neodnaučil mluvit. Lidé mě přehlíželi,
byl jsem pro ně příliš nepatrný. A nyní, když jsem
našel někoho, kdo mi mohl porozumět, opět ho
ztrácím. Je to spravedlivé?

A mužíček po celý zbytek dne chodil bez cíle
pražskými ulicemi. Byl tak nepozorný, že ho málem
přejelo auto, když přecházel přes křižovatku.
Jen tak tak v poslední chvílce uskočil. Nevšiml si, že
na semaforu svítí červená.